

Annette ging voort met bevelen te geven, totdat Emilie van de school terugkwam tot groote verligting van jufvrouw Pool. Zij gaf met veel behendigheid hare meening te kennen over het al dan niet plaatsen van jufvrouw Valentine's benoedigheden, en verwees al hetgeen niet overeenkomstig was met de schikkingen, die met hare moeder gemaakt waren, naar de schuur. Annette schudde meer dan eens het hoofd, en zag er ontevreden uit; ook verzekerde zij gedurig, dat jufvrouw Valentine niet buiten dit of dat voorwerp zijn kon. Emilie zeide, dat zij-zelve er nu verantwoordelijk voor bleef, om er haar van te berooven, en ging bedaard met hare handelingen voort. Zij hadden nauwelijks met haar werk gedaan, toen Ida aankwam, vergezeld door vader en moeder. Dit was meer dan Emilie op zich genomen had, en zij begon eenigzins haar geduld te verliezen.

„Wij konden haar niet zenden, zonder u nog even te komen bedanken voor uwe groote vriendelijkheid,” zeide mevrouw Valentine; „en indien er nog iets vereischt mogt worden, zoo moet gij Pool maar dadelijk zenden, hetzij gij een rijtuig, rijpaarden of iets anders moogt verlangen.”

„Nee, het plan was Rookwood, en niets meer. Mijne doctorale behandeling en de zorgen van jufvrouw Pool moeten haar voor alles schadeloos stellen wat zij achterlaat, of wij zullen alle vertrouwen op ons geneesmiddel verliezen,” zeide Emilie.

De heer Valentine, wiens geduld bijna uitgeput was door de onophoudelijk toenemende eischen van Ida, en die van geen enkel geneesmiddel meer eenig heil verwachtte, dacht met eene soort van verligting aan het nut, dat Emilie's voorbeeld voor zijn kind zou kunnen hebben; hij bedankte haar hartelijk vóórdat hij afscheid nam, en zeide zachtjes tot haar, dat hij hunne ontmoeting op Rookwood als een zegen van de Voorzienigheid zou beschouwen, indien zijne dochter er eenig voordeel uit trok.

„Alleen indien,” zeide Emilie; „iedere schrede in het leven beschouw ik als bestuurd door de Voorzienigheid, ofschoon mijn zwak verstand die wegen niet altijd doorgrondt kan; sommige zaken hebben dikwijls gunstige gevolgen, ook zonder dat wij die zien.”

„O! gij zijt ongetwijfeld zeer verstandig opgevoed geworden,” zeide de heer Valentine, „ik vrees soms wel eens, dat wij onze eigene neigingen meer raadpleegden dan Ida's welzijn; maar hare gezondheid was zoo zwak; in den laatsten tijd heb ik zooveel angst voor haar uitstaan; zij was zoo heel ongedurig.” Hij scheen niet zeer met zichzelf ingenomen te zijn, terwijl hij aldus sprak. Emilie dacht dat het niet noodig was hierop te antwoorden.

Mevrouw Valentine zag met verwondering den blijmoedigen glimlach, waarmede Ida hen zag vertrekken. „Ik hoop, liefste, dat gij in dit kleine kamertje zult kunnen slapen. Ik vertrouwd dat gij l'Estrange niet al te veel zult missen; indien gij echter Annette niet handig genoeg vindt, dan zal ik u l'Estrange dadelijk zenden; ik zal het zeer goed met Annette kunnen doen.” Deze en twintig andere laatste woorden schenen nog nauwelijks de angstvolle bezorgdheid der moeder te kunnen uitdrukken. Toen zij in de koets stapte, zeide zij: „O! jufvrouw Vernon, ik wenschte dat ik bij u kon blijven, het zou zoo heerlijk zijn, het lieve kind onder uwe zorgen te zien opluiken.”

„Maar gij zoudt het soms niet kunnen zien, ik ben niet in de plaats van den Beschikker over de gezondheid,” zeide Emilie; „daarenboven, zou ik hier geene twee gasten gelijk kunnen hebben.”

„Nee, neen, wij zullen haar terug komen halen,” zeide de heer Valentine, die scheen te gevoelen, dat de tegenwoordigheid zijner echtgenooten aan zijn kind meer schade dan voordeel zou aanbrengen.

Toen Emilie met het zieke meisje alleen gelaten was, voelde zij eene zware verantwoordelijkheid op zich rusten; wel is waar had zij de ouders zeer in de nabijheid, en kon alles bekomen wat zij voor Ida nuttig oordeelde; maar toch, het was altijd eene verantwoordelijkheid. „Waarom hadt gij zulk een sterk verlangen om hierheen te komen?” zeide zij, toen Ida te bed lag, die vermoeid was door al de drukte, welke zij dien dag gehad had.

„Ik kon maar niet uitvinden, waarom gij zoo gelukkig waart,” zeide Ida. „Ik vermoedde wel wat het was, en ik wenschte er zoo gaarne nog meer van te hooren.”

„Wat vermoedde gij?” vroeg Emilie.

„Ik vermoed dat gij bekeerd moet zijn,” zeide Ida, haar ernstig aanzie, en bijna fluisterend sprekende.

Emilie was verbaasd. „Wat weet gij omtrent de bekeering?” vroeg zij snel.

„Niets, maar ik weet toch dat er zoo iets bestaat, en dat het de menschen zeer gelukkig maakt,” zeide Ida.

„Wie vertelde u dat? hoe hebt gij dat vernomen?” vroeg Emilie, met groote belangstelling.

„Toen ik den vorigen winter in het zuiden van Frankrijk was, had ik eene vrouw, die 's nachts bij mij waakte. Mama dacht dat ik zeer ziek was, maar het was zoo erg niet; deze waakster had dikwijls hare dochter bij zich, en zij waren gewoon zamen fransch te spreken, als zij dachten dat ik sliep. Eens vroeg Lisette, de oude vrouw, aan hare dochter Justine, naar een meisje dat deze bezocht had. — „O,” zeide Justine, „zij is zoo gelukkig; zij lijdt zeer veel en heeft geene gemakken om zich heen; maar zij is toch altijd opgeruimd, geduldig en dankbaar, het is een genoegen om bij haar te zijn.” — „Ik wenschte wel, dat zij een weinig van den overvloed van dit arme meisje had, sommige van die versterkende middelen en een zacht bed; maar zij is gelukkiger te midden van al haar lijden en hare behoefte dan dit kind,” zeide Lisette. — „Gelukkiger!” zeide Justine, „ik beklaag die arme jonge jufvrouw van ganscher harte; zij maken een afgod van haar, en al hunne toegevendheid kan haar echter noch gezondheid noch vrede schenken; de arme Elvire is bekeerd, en wordt ondersteund door de liefde van haren Verlosser.” — Zij wisten niet dat ik dit alles verstond; ik wilde er niet met papa of mama over spreken, maar ik vergat het toch nooit; en ik dacht er dikwijls over wat het toch zou beteekenen, bekeerd te zijn. Ik vroeg het eens aan jufvrouw Marigold, en zij zeide dat het een methodistisch woord was en eene groote beweging maakte, maar niets beteekende. Ik wist dat zij ongelijk had; maar ik wist ook, dat zij er niets meer van wist dan ik zelve. Het heeft mij sedert dien tijd steeds verontrust, want ik was verzekerd dat ik gezond, gelukkig kon zijn vóórdat ik bekeerd was, gelijk de arme Elvire, en op dien dag toen wij u zagen en hoorden wat gij zeidet, en zagen hoe gelukkig gij scheent te zijn, was ik er in mijn hart van overtuigd, dat gij bekeerd moest zijn, en dat gij er mij iets van zoudt kunnen zeggen, en daarom verzocht ik mama mij bij u te zenden.”

Ida zeide dit alles zoo ernstig, zoo eenvoudig, en alsof die mededeeling reeds een zwaren last van haar hart had afgenomen, dat Emilie antwoordde, door hare beide handen in de hare te nemen, en haar ernstig aanzie, zeide zij: „Mijn lief kind! gij hebt rust noodig, hebt gij niet?”

„Is dat bekeerd zijn?” zeide Ida.

„Niemand, dan degene die bekeerd is, weet wat rust eigenlijk is,” zeide Emilie.

„Ik heb rust noodig,” zeide Ida met een zucht; „ik heb er behoefte aan om gelukkig te worden gelijk gij zijt.”

„Weet gij wie Hij was, die zeide: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven?”” zeide Emilie.

GEBED VAN EEN HOTTENTOTSCHEN BROEDER.

Van een zeer kranken hottentotschen broeder, die tot de gemeente van Genade-dal behoorde, en daarom van de plantaadje waar hij ziek geworden was, derwaarts was vervoerd, verhaalde zijne vrouw aan eenen hem bezoeken zending, het volgende: — Toen mijn man door eene allersmartelijkste pijn in de zijde overvallen werd, zuchtte hij: „Ach, lieve Heiland! help mij! ik weet dat ik door mijne zonden nog grootere smarten verdiend heb, doch laat ook mij ten goede komen, dat uwe zijde met eene speer doorstoken is. Gij weet het best wat pijn zulk een steek geeft.” Toen hij aldus gebeden had, hielden zijne pijnen op, en hij zeide tot mij: „De lieve Heiland heeft mij geholpen. Ga nu heen en tracht uw schreiend kind te stillen.”

V.

HET LAATSTE APÈL.

In een hospitaal in Frankrijk lag in den herfst des vorigen jaars een soldaat, voor wiens herstel geene hoop meer bestond. De dokter, die in het vertrek was, hoorde hoe zijn adem al zwakker en zwakker werd. Op eens hoort hij luide uitroepen: „Present!” Hij gaat naar den soldaat en vraagt wat hij verlangt. „Niets!” antwoordt de soldaat; „maar ik hoor dat in den hemel apèl geslagen wordt, en ik antwoord op het roepen van mijn naam.”

Toen de dokter hem van naderbij bekeek, was de soldaat overleden.

T. M. L.